

Kardelenler

— ahmet-bektas · 07 Nisan 2009

Kardelenler

Kahramanlar

Çocukların gözü ile de bakabilmeli.

Onlar yazın da kışın da tadını çıkarmayı biz büyüklerden daha iyi biliyorlar. Yaşam istekleri taze ve her hadiseden bir şeyler öğrenmeye açıklar.

Yazın eve girmeyi hiç istemezdim. Geç saatlere kadar oynamaktan bıkmazdık. Arada kavgalar, kıskançlıklar, küskünlükler olurdu. / Çocukların arkadaşlıkları büyüklerin arkadaşlıklarından daha sağlam./ Birbirimize ihtiyacımızın olduğunu bildiğimizden küskünlükleri unutuverirdik. Hatta anne ve babalarımızın dargınlığı bizim beraber oynamamıza engel teşkil etmezdi... Çocukluğumu ilkbahara, gençliğimi yazıya, orta yaşlarımı sonbahara, yaşlılığı da kış mevsimine benzetirim.

Büyüdük!

Rüzgâr gibi geçti yıllar, yaz geçti. Şimdi sonbahar, önümüz kış...

Ağaçların yaprakları gibi soldu saçlarımız.

Kışın beyaz kefen giymiş gibi yeryüzü. Kuşlar da olmasa büsbütün ölüm geziyor her tarafta. Kelebekler nerede? Sinekler rahatsız etmiyor. Çiçekler, onlar da yok...

Beyaz cansız bir örtüyle kaplanan yeryüzü bir daha canlanmaz gibi görünüyor.

İlkler, öncüler; zafere giden yolu onlar açar, ilk kurşunu onlar yer. Çoğu zaferi göremez. Zafer kutlamaları geridekilere kalır. Ganimeti paylaşanlar da geridekilerdir...

Öncüdür kardelenler!

Yeryüzünün kefenini delip kahramanca, başları dik boy gösterirler.

Belki kardelenlerin başlattığı bir hareketin devamıdır bahardaki şenlik. Rengârenk çiçeklerin açışını ve kelebeklerin uçuşunu, cıvılcıvılcı çocukların coşkusunu göremez onlar...

Öncüdür onlar; yol açar, çığır açar geriden gelenlere.

Acaba kardelenler aceleci mi, cesur mu? Onlar öncülük etmese gelmez mi bahar? Geride kalsalardı(başkaları gibi) daha güzel bir ortamda mı gelirlerdi?

Bilinmez...

Ama kardelenler hallerinden şikâyet de etmiyorlar.

Çünkü kahraman onlar.

Ahmet Bektaş